

Verhale Van
Regoor die Wêreld

'n Verhaal
van
Dapperheid

'n Gujarati Verhaal

Harjit Singh het op 'n bankie by die karrousel by die lughawe gesit en gewag vir sy tas om te arriveer. Hy was moeg en koud en was nie gewoond aan hierdie weer nie. In Amritsar, in Indië waar hy vandaan gekom het, was dit sewe-en-dertig grade! In Parys was dit maar net veertien grade.

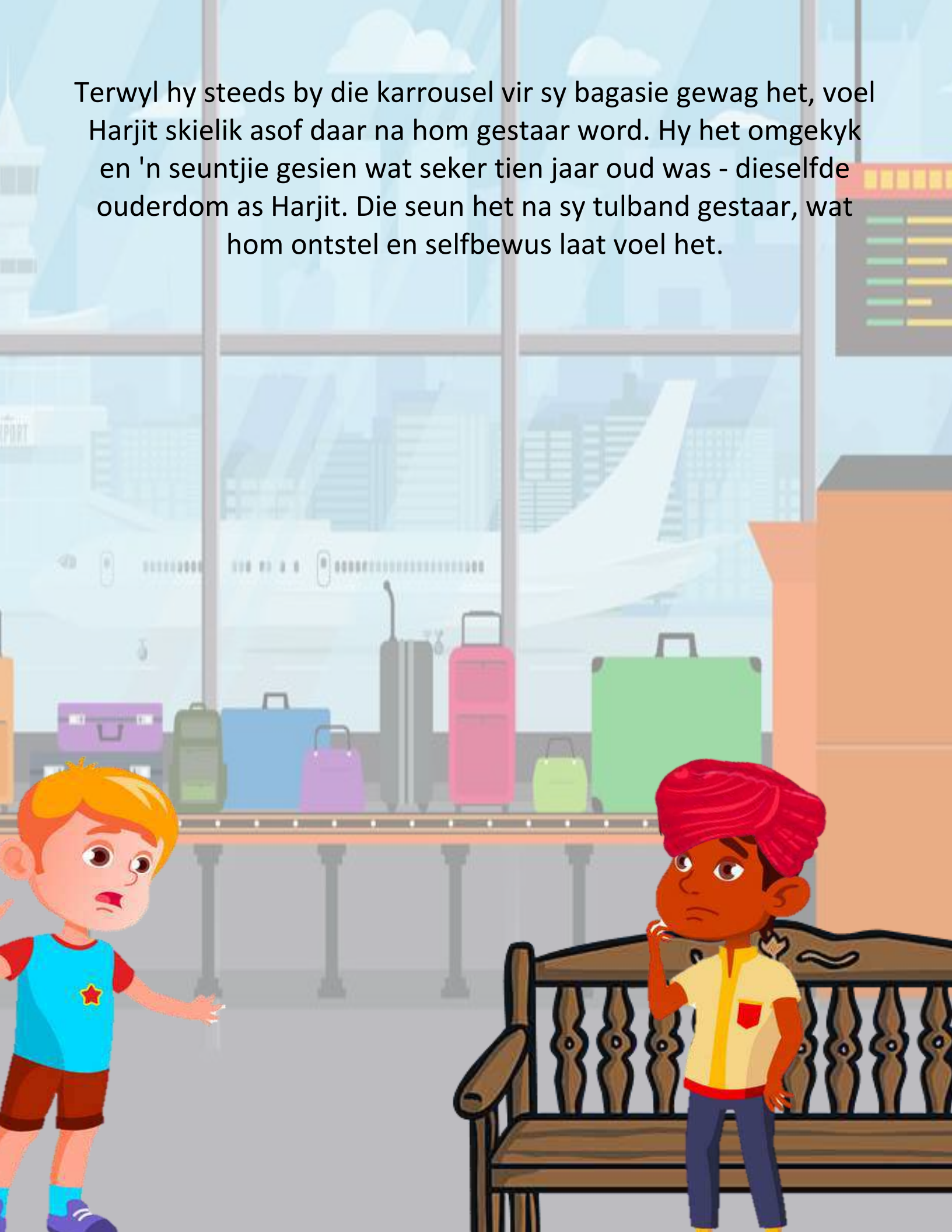

Sy pa het na hom geroep: 'Maak gou, Harjit! Die drywer kan nie baie langer net vir jou wag nie!'

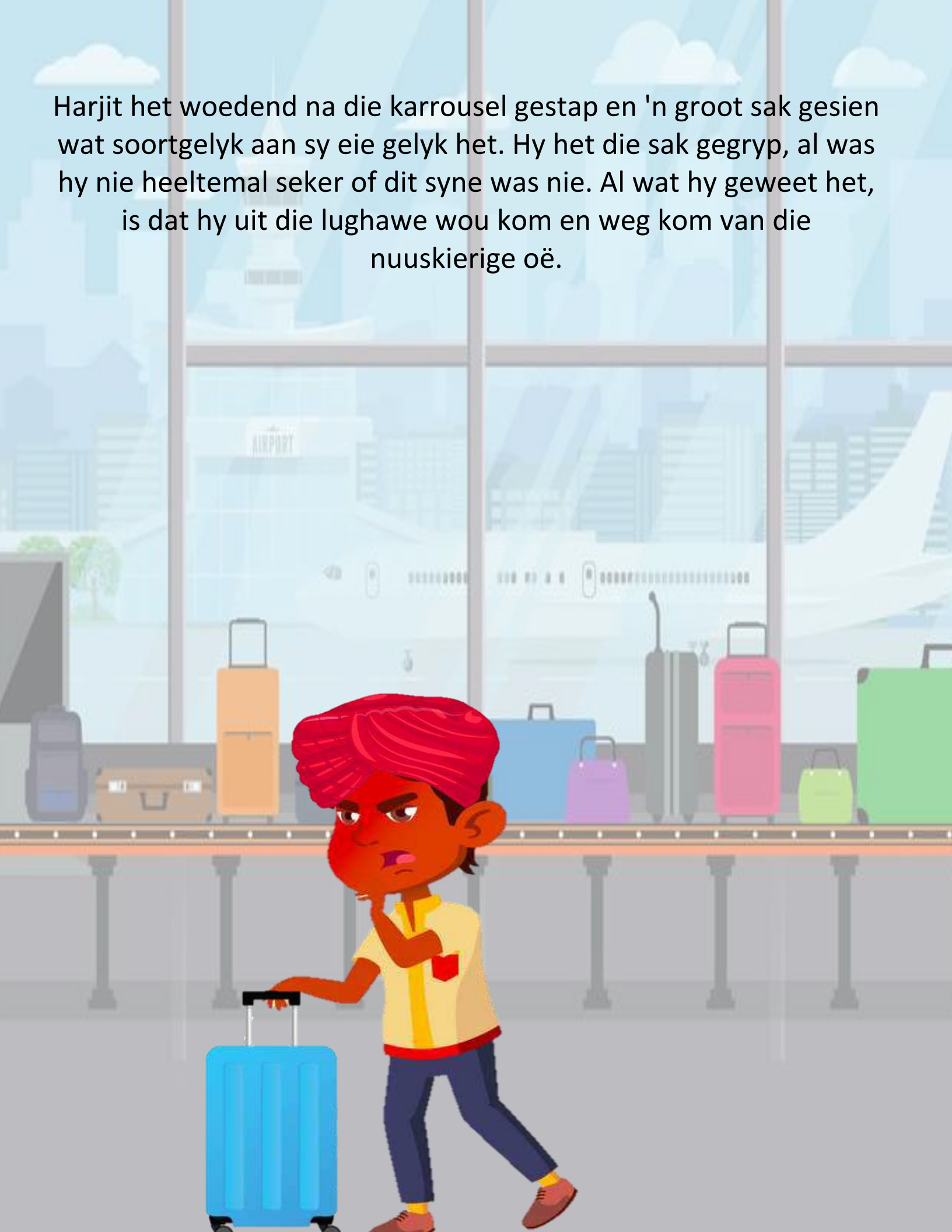
Harjit was 'n bietjie ontsteld. Hy wou nie Parys toe gekom het nie. Hy wou saam met sy vriende in Indië gebly het, maar omdat sy pa 'n werkaanbod in Frankryk ontvang het, moes hulle Indië verlaat en 'n nuwe begin maak.

Terwyl hy steeds by die karrousel vir sy bagasie gewag het, voel Harjit skielik asof daar na hom gestaar word. Hy het omgekyk en 'n seuntjie gesien wat seker tien jaar oud was - dieselfde ouderdom as Harjit. Die seun het na sy tulband gestaar, wat hom ontstel en selfbewus laat voel het.

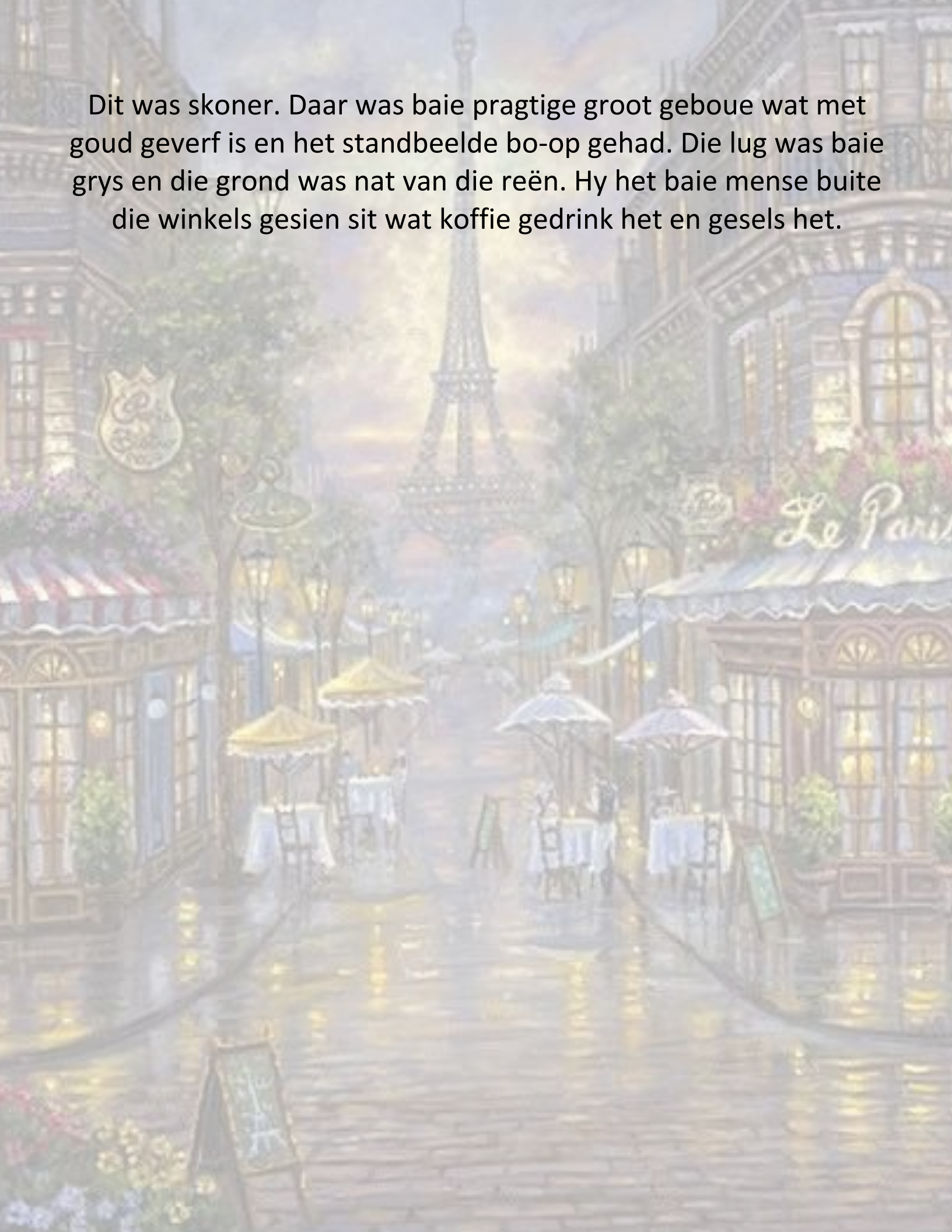
Harjit het woedend na die karrousel gestap en 'n groot sak gesien wat soortgelyk aan sy eie gelyk het. Hy het die sak gegryp, al was hy nie heeltemal seker of dit syne was nie. Al wat hy geweet het, is dat hy uit die lughawe wou kom en weg kom van die nuuskierige oë.

Terwyl hulle na hul nuwe woonstel gery het, het Harjit by die motor se venster uit gegluur en kennis geneem van hoe anders alles gelyk het in vergelyking met dit by die huis.

Dit was skoner. Daar was baie pragtige groot geboue wat met goud geverf is en het standbeelde bo-op gehad. Die lug was baie grys en die grond was nat van die reën. Hy het baie mense buite die winkels gesien sit wat koffie gedrink het en gesels het.

Toe die motor by 'n stel verkeersligte stop, het Harjit die venster afgerol sodat hy kon luister. 'Hulle praat baie vreemd,' het hy by homself gedink, maar hy weet dit is alles deel van die ervaring. "Jy sal hierby baat," het sy pa gesê terwyl hulle van Indië af vertrek het. 'So baie van jou vriende sal sterf vir so 'n kans om na Europa te reis. Jy moenie bang wees nie. Dit is 'n avontuur!'

Toe die motor aan ry, het Harjit besef dat daar 'n vreemde soort stilte op die pad was. "Die motors piep nie hul toeters vir mekaar in Parys nie," het hy gedink. 'Daar is baie motors, maar hulle beweeg almal in netjiese lyne, almal in aparte rye. Die motors sit glad nie vas nie; hulle bly net beweeg. Dit is glad nie so in Indië nie!'

Hulle het voortgegaan om deur die stad te ry en kort voor lank het hulle by 'n vreemde, indrukwekkende metaalgebou verbygegaan waar baie mense gestaan en foto's geneem het. 'Ek wonder wat dit is - miskien is dit iets soos die Goue Tempel of Taj Mahal, waar mense van regoor die wêreld kom om foto's te neem.'

Skielik het die motor stilgehou toe 'n man op 'n fiets die pad voor hulle oorgesteek het. Die man het gewaai om dankie te sê en die jong seun moes vir homself lag. 'Dit is 'n baie vreemde land,' het hy gedink, 'waar motors stop vir mense om die paaie oor te steek!'

Die gesin het gou by hul nuwe woonstel aangekom en Harjit se pa het vir hom gesê dat hy baie gou moet gaan slaap aangesien dit al laat was en hy die volgende dag by die skool inskryf moet word.

Harjit het sy nuwe kamer binnegegaan en die deur agter hom toegemaak. Maar sodra hy binne was, was die jong seun weer verstom oor sy nuwe omgewing. Die kamer was baie groot met groot vensters langs die een muur. Die plafon was so hoog dat nie eens Harjit en al sy vriende wat bo-op die ander gestapel was, sou nie kon uitstrek en daaraan geraak het nie!

Hierdie gedagte het die jong seun ook hartseer gemaak omdat hy sy grootouers en vriende gemis het. Omdat hy nie geweet het wat om anders te doen nie, het hy op die bed gespring en sy kop in die kussings gesak en gehuil.

Die volgende oggend, net voor dagbreek heeltemal aangebreek het, het Harjit wakker geword en besef dat dit glad nie 'n slegte droom was nie, hy was regtig in Parys. Hy het uit die bed gekruip en by die venster na 'n paar mense gekyk. Dit was alles so anders as Amritsar.

Hy het die konstante geraas van die Goue Tempel gemis: die mense, die motors en die riksjas. Daar was iets baie vertroostend aan daardie geraas, hy was gewoond daaraan en hy het dit alles gemis.

Hy het besluit om te kyk na die foto's van sy vriende en familie wat hy saamgebring het. Hy trek sy sak na hom toe. Maar net toe hy die sak begin ooprits, het hy opgemerk dat dit 'n klein sleutelhouertjie aan die ritssluiting het in die vorm van 'n hoë gebou wat hy die vorige aand op sy rit van die lughawe gesien het.

En toe hy die sak oop gemaak het, was daar 'n flits van goud, net soos uit 'n seerower se kis, en binne in sien hy iets blink en bekend. Die sak bevat 'n ikoon van die Goue Tempel en nog een van die Taj Mahal! Daar was ook ander voorwerpe uit Indië, wat hom nog meer laat siek voel het van verlange.

Hy het die ikone uit die kis gelig en elkeen om die beurt gesoen voordat hy hulle weer veilig op hul plek terugbesorg het. Hy was opgewonde om sulke bekende voorwerpe uit sy geliefde Indië te sien, maar hy was so bang. 'Dit is nie my tas nie! Hoe gaan ek vir Pappa sê dat ek die verkeerde tas van die lughawe af gevat het?'

Skielik roep 'n stem uit die gang. Dit was Harjit se pappa!

‘Harjit, word wakker, my seun, dit is tyd om reg te maak vir skool. Ek hoop jy is opgewonde om nuwe vriende te maak, 'n nuwe taal te leer en nuwe kos te probeer. Daar is soveel vir jou om te ervaar!’

Harjit se pa het in die deur verskyn met 'n groot glimlag op sy gesig. ‘Onthou jy hoe ons hieroor gepraat het?’ het hy vir sy seun gevra. ‘Dit is baie opwindend vir jou!’

Harjit het met hartseer oë na sy pa opgekyk. 'Maar, Pappa, gister het die seuntjie op die lughawe na my tulband gestaar. Wat as ek my hare moet sny? Mense hier glimlag nie baie nie en almal praat maar ek verstaan nie wat hulle sê nie. Hulle praat nie eens baie Engels nie, wat ek dalk beter verstaan omdat ek dit op skool geleer het. Ek wil net huis toe gaan. Ek het nie eers my eie klere nie, want ek het die verkeerde tas van die lughawe af gevat!'

Met sy laaste belydenis het Harjit na sy pa gehardloop en in sy arms begin huil.

‘Moenie bekommerd wees nie, seun. Jy moet net wag en sien: vandag sal goed wees. Jy moet dapper wees en selfvertroue hê en in jouself glo. Kom nou af en eet 'n bietjie ontbyt saam met my en jou ma. Ek sal die lughawe bel en ons sal binnekort jou tas ook kry. Jy sal sien.’

Toe ontbyt klaar was, was Harjit in 'n baie beter bui. Hy het sy ma gesoen en by die deur uitgehardloop in die motor in sodat sy pa hom skool toe kon vat.

Toe hulle uiteindelik daar aangekom het, het Harjit baie kinders opgemerk wat buite die skoolhekke gestaan het. Hulle was almal geklee in deftige uniforms, almal het Frans gepraat, en nie een van hulle het 'n tulband gedra nie. Die jong seun het skielik weer baie sensuueagtig gevoel.

Toe sy pa hierdie gemoedsverandering opgemerk, hy het sy hand na sy enigste seun uitgesteek en gesê:

‘Kom, kom ons gaan in en kyk rond. Ons het niks om te verloor as ons net kyk nie.’ En hy glimlag toe hy dit sê, asof dit alles 'n groot avontuur was. Dit het jong Harjit baie beter laat voel.

Terwyl hulle in 'n lang gang afgestap het, het Harjit baie foto's opgemerk van die groot metaalgebou wat oral rondom teen die mure vasgespeld was. Hy het gedink aan die klein sleutelring op die tas en al die mense wat die vorige aand met hul kameras afgeneem het toe hulle van die lughawe af verbyry het. 'Hierdie gebou moet baie belangrik wees hier,' het Harjit by homself gedink. 'Ek wonder wat dit genoem word.'

Terwyl hulle in 'n groot ontvangskamer gesit en gewag het vir die skoolhoof om uit te kom om hulle te sien, het Harjit 'n seun opgemerk wat alleen in die gang gesnik het. 'Dit is dieselfde seuntjie wat ek gister op die lughawe gesien het!' het Harjit gedink, hy kon skaars sy verbasing inhou. 'Dit is die seun wat na my tulband gestaar het!'

Harjit het aan sy pa se mou getrek. 'Pappa, kyk, kyk! Dit is die seuntjie, die een wat gister na my gestaar het!'

'Hoekom gaan sê jy dan nie hallo nie?' het sy pa voorgestel.
'Sommige mense is net nuuskierig. Hulle beteken geen kwaad nie.'

Harjit het besluit om dapper te wees en toe stap hy na die seun toe en glimlag. Die seun het na Harjit gestaar en 'n bietjie verleë gelyk omdat hy gevang was terwyl hy gehuil het.

‘Hallo, my naam is Harjit. Ek het van Indië af aangekom. Praat jy dalk Engels?’

Die seun het 'n oomblik gehuiwer en toe het hy gesê: 'Ek praat wel 'n bietjie Engels. Ek is Pierre.’

‘Hoekom is jy hartseer, Pierre?’ het Harjit gevra.

Dit is toe dat Pierre verder aan gegaan het met ‘n verduideliking hoe hy so pas van Indië af aangekom het ná sy gesinsvakansies. 'Ek is veronderstel om môre 'n aanbieding vir my klas te gee sodat ek almal kan vertel van wat ek in Indië gesien het en vir hulle alles kan wys wat ek langs die pad bymekaargemaak het, maar ek het my tas op die lughawe verloor en nou weet ek nie wat om te doen nie.'

‘Ek glo dit nie!’ het Harjit uit geroep. ‘Ek dink ek het jou tas by die huis. Ek het dit per ongeluk uit die karrousel geneem.’

‘Jy is die seun van die karrousel?’

‘Dis ek ja,’ het Harjit gesê en het albei sy duime na sy bors gewys.

Deur hul gebroke Engels so goed moontlik te gebruik, het hulle albei daarin geslaag om nogal 'n gesprek te voer. Na 'n rukkie het hulle albei aansienlik opgebeur. Pierre was verlig dat hy die vermiste tas gekry het en Harjit het na sy pa gestorm om hom alles te vertel.

Daardie dag het Pierre seker gemaak dat Harjit alles geweet het wat hy van sy nuwe skool kon verwag het, en hy het hom aan baie nuwe vriende voorgestel. Tydens middagete het Harjit gevra oor die indrukwekkende metaalgebou wat hy die vorige aand gesien het en wat op al daardie foto's by die skool was.

‘Dit is die Eiffeltoring,” het Pierre gesê en skaars die trots in sy stem verbloem. ‘Dit is oorspronklik vir die Wêrelduitstalling gebou om die Franse Revolusie te vier, maar deesdae is dit 'n wonderlike toeriste-aantreklikheid, en my ma het gesê dat dit een van die mees romantiese omgewings in die hele wêreld is.’

Aan die einde van die dag het Harjit by die huis aangekom om sy ouers van sy wonderlike ervaring te vertel en al die dinge wat hy geleer en gedeel het. 'Pappa, ek het nie gedink dat iemand sou belangstel in wat ek te sê gehad het of waar ek vandaan gekom het nie, maar ek was verkeerd en jy was reg. Dit is 'n avontuur!'

Daardie aand, terwyl hy na die sagte gedreun van motors in die straat daaronder geluister het, was Harjit amper te opgewonde om te slaap. Pierre het hom gevra om die volgende dag in die klas op te staan en te help om alles oor Indië te verduidelik.

Hy het soveel nuwe vriende ontmoet en hy het daarna uitgesien om van die lewe in Frankryk te leer en 'n nuwe taal te praat. Hy het nog steeds sy huis gemis, maar hy het begin verstaan hoe 'n bietjie dapperheid, 'n bietjie begrip en 'n oop gemoed hom kan help om as mens te groei. Dit was inderdaad die begin van 'n hele nuwe avontuur!

THINK
DIGITAL ACADEMY